

סיפורה של הלגה וילצ'יק

אגי ובעליהם גפריד עליינו לארץ מגרמניה. אונחנו התוחנו ברחובות ועברנו לתאשור. הגיעו לניר-ישראל, כאשר הבן שלוי, בני, היה בין חצי שנה. זה היה לפני כ- 45 שנה. לא היה פה שום דבר, כלום. רק בוץ. בשבייל לעבור לצד השני היינו צריכים לשם ארגדים וקרושים. עבדנו קשה – גידלנו מלפפונים, עגבניות וצנון ושינו לנו ל"תנובה".

חצתי בבוקר את הצנון באטביה, ובלילה החצתי בה את הילדים.

זה היה לנו בית של הסוכנות: חדר אחד ומטבח קטן זהה. קיבלנו משק עם פרה אחת, ואחר-כך הייתה לנו רפת של 10 פרות. בעלי עבד קשה אצל אנשים – מפוזר זבל, קווצר תלtan, הכל ביד. הוא עבד גם בפרדס. גם הילדים שלו עבדו בפרדס כשמיכה היה בן שש, והוא קטף תפוזים ושם אותם בקופסאות קטנות.

הגענו בהה עם שני ילדים, אחד מהם נפטר פה בגין 4 מדלקת קרום המות. אחר-כך, שנולדו עוד ילדים, בנו לנו בית יותר גדול. אבל כל הבית היה מלא מיטות. הילדים: בני, מרגלית שגרה בזוכרון, מיכה, דורות, יורם ואורלי.

היינו פה עניים מאד, לא היו רהיטים, רק מיטות וארונות תנובה. על ארונות תנובה עמדו פאלילה ופרמס. יום יום כיבשתי, הרתיחתי את הכביסה על האש. המושב דאג לילדים: לקחו אותם לגני הילדים ולבת-ספר בהסתעה.

בעלי עבד "למעלה", על יד הצרכנית, עם הדואר. אנחנו, אני והילדים שלי, התפזרנו בכל הכוונים וחילקו את הדואר לבתים. לא היו אז תיבות דואר. היה לו ראש מצין. הוא לא רשם שם דבר, ובכל זאת הוא זכר בעל פה מה כל אחד קנה: עיתונים, בולים. בסוף החודש הוא ידע להגיד בדיקוק לכל אחד כמה הוא חייב. (במקרה שלו היה חובש בצבא, שכבא הארץ היה פלמוהני). וילצ'יק עשה שמירה בלילה, כל השנים. עם צינחים ומרושקו. השמירה הייתה העבודה שלו. והוא ידע הכל, כל מה שמתהדרש אצל כולם.

בחזוב שלנו גרו שמעטובייך, דרמן ועד עתלים חדשים שעשו. גם מרים ציגהיים, לבה ושוני, סגורה, שטיינר, דטלך. כשהגעתי הנה מתאשרו רציתי לחזור, היום אני שמחה שנשארנו. עברכ בילינו טוב. כשהיה סילבスター עשינו מסיבה עם ריקודים עד הבוקר. הכבוד היה רק בקבוק יין ועוגה אחת. אבל היה שמח. בעלי ידע לעשות שמה – היה מספר בדיחות. ניגן על האגרומסקה. (מפוחית פה). זה היה בבית הקטן שלנו. שם היה המרכז. קראו לרחוב שלנוו "רחוב הצענים". היה קשה, אבל היינו צעירים וחיינו.

אח"כ בנו לנו את הבית, הוסיפו עוד חדרים והמושב שלנו יפה.

היום כל הילדים שלי נשואים, עם מקצוע ועובדים קשה. העכשווי אני עובדת בדוראר, מחלקת לתיבות הדואר, זו דרך העבודה אחרת מהתקופה של בעלי.

רחוב 16 הבתים

בפרדס